

Postawa rodziców stanowi dla dzieci pierwszy i najbardziej znaczący wzór postępowania w każdej sferze życia. Obowiązki rodziców wobec dzieci nie kończą się na samym tylko wydaniu ich na świat. Kościół poprzez sakrament małżeństwa udzielił im misję do wychowania chrześcijańskiego. W ich ręce oddaje nauczanie i prowadzenie dzieci na drodze zbawienia. Bóg udziela rodzicom specjalnych łask i charyzmatów, aby mogli jak najlepiej przygotować swe dzieci do samodzielnego rozwoju i samodzielnej drogi ku zbawieniu. †

Wychowanie religijne dziecka

Według Soboru Watykańskiego II wychowanie zdąża nie tylko do pełnego rozwoju osoby ludzkiej, lecz ma na względzie przede wszystkim to, aby ochrzczeni, wprowadzani stopniowo w tajemnicę zbawienia, stawali się z każdym dniem coraz bardziej świadomi otrzymanego daru wiary. Ponadto, by świadomi swego powołania dawali świadectwo nadziei, która w nich jest i by pomagali w chrześcijańskim kształtowaniu świata (por. Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim, 2).

Nie można ograniczyć wychowania religijnego dziecka do posyłania go „do kościoła”. Nie wystarczy też jego obecność na katechezach. Rodzice, przez swój przykład i słowo, mają doprowadzić dziecko do Chrystusa i nauczyć przyjacielskiego dialogu z Nim, ciągłego odpowiadania na wezwanie Boże. Ucząc wierności przykazaniom Bożym, nakazom sumienia, rodzice mają przygotowywać dziecko do ciągłego pełnienia woli Bożej i do realizowania swojego życiowego powołania. Wszelkie formy oddziaływania rodziców na dziecko powinny zmierzać do tego, aby uczyło się ono żyć dla innych i w ten sposób dążyło do osiągnięcia wiecznego zbawienia.

Kontakt z Bogiem

Aby dziecko potrafiło z ufnością zwracać się do Boga, musi Go dobrze poznać. Rodzice powinni zatem wiele mówić mu o Bogu, o Jezusie Chrystusie. Duże znaczenie ma

zapoznajanie dziecka od najmłodszych lat z Ewangelią, opowiadanie wydarzeń z życia Jezusa, akcentowanie Jego dobroci, wielkiej miłości do Ojca i do ludzi.

Należy wyrobić w dziecku przekonanie, że Chrystus żyje nadal i można z Nim zawsze porozmawiać. Uczyc dziecko ciągłego kontaktu z Bogiem, znaczy wdrażać je w modlitewny dialog z Nim, wykraczający poza ramy recytowania formułek modlitewnych. Choć wyuczone na pamięć modlitwy też mają swoje znaczenie, nie mogą stać się jedyną formą rozmowy z Bogiem. Rodzice powinni zatem uczyć swoje dzieci rozmawiania z Panem własnymi słowami, np. dziękowania Mu za przeżycia dnia, proszenia Go i przepraszania za uchybienia. Można skłaniać je do ofiarowania Zbawicielowi jakichś przykrych sytuacji, aby formować ducha ofiary i pragnienie uczestniczenia w zbawczym dziele Jezusa. Przykład osobistej rozmowy z Bogiem, dany przez rodziców, pomoże dziecku w nawiązaniu autentycznego, osobowego dialogu z Nim.

Bardzo ważne jest też wprowadzanie dzieci w rozważanie okresów liturgicznych, np. przez przygotowanie dekoracji adwentowej, wielkopostnej itp. i przez nawiązywanie w modlitwach do nich. Rodzice winni też uczyć dzieci odpowiedniego przygotowywania się do Komunii św. oraz sakramentu pojednania, a także łączenia się w chorobach i niepowodzeniach z cierpiącym Chrystusem.

Rozwój moralny dziecka

Środowisko rodzinne bardzo mocno wpływa na dziecko, wyrabia w nim różne sposoby wartościowania, oceniania, podsuwa mu wzorce zachowań. Istnieje duże prawdopodobieństwo, że dziecko będzie tak traktować innych ludzi, jak samo było traktowane przez rodziców. Wzorem, jak traktować innych, jest też dla dziecka relacja rodziców: życzliwa, czuła lub niechętna, złośliwa.

Rodzice powinni zdawać sobie sprawę z tego, z kim ich dziecko przebywa. Sami zaś mają dbać o to, aby przez swój przykład odnoszenia się do siebie nawzajem, do innych ludzi oraz do dziecka uczyć je poszanowania wartości drugiego człowieka, uważnego słuchania go, wczuwania się w jego przeżycia, poważnego traktowania go itp. Powinni też mocno kontrolować swój sposób wyrażania się o innych, zwłaszcza w obecności dziecka, np. mówić dobrze o nieobecnych, podkreślać zalety, a nie same tylko wady bliźnich, wyrażać się o każdym z szacunkiem. Słowem i przykładem rodzice uczą dzieci albo miłości i szacunku do Boga i bliźniego, albo lekceważenia i obojętności, a nawet pogardy.

W formowaniu właściwych postaw wielką rolę odgrywa przedstawianie dziecku odpowiednich pozytywnych przykładów osób szlachetnych.

Na przykład, Chrystusa, różnych świętych, a nawet bohaterów filmowych, książkowych itp. Po obejrzeniu filmu lub przeczytaniu książki rodzice powinni porozmawiać z dzieckiem, nauczyć je dostrzegać dobro i odrzucać zło.

Okazją do rozmowy religijnej może być każde kazanie, uczestnictwo w katechizacji, jakieś ważne wydarzenie w życiu rodziny. Dla młodszych dzieci wielką pomocą są odpowiednie książki ilustrowane, np. Pismo Święte z obrazkami. Oglądając z dziećmi obrazki, rodzice powinni rozmawiać z nimi, zadawać pytania i wyjaśniać, aby formować odpowiednie postawy moralne. Mają przyczyniać się do tego, aby ich dzieci w każdej sytuacji życiowej naśladowały Chrystusa, postępowały, myślały, wartościowały i odczuwały tak jak On. Sami dla swych dzieci powinni być wierną kopią ofiarnego Zbawiciela, który w swoim życiu kierował się wyłącznie miłością do Ojca i do braci.

Postawa rodziców stanowi dla dzieci pierwszy i najbardziej znaczący wzór postępowania w każdej sferze życia. Dzieci obserwują postawy religijne rodziców w codziennym życiu i weryfikują je. Zatem warto być prawdziwym i zgodnym z wiarą w postępowaniu w każdej sferze, aby dawać dobry przykład życia.